

Ὁρθόδοξος Ἐνημέρωσις

«Ἐντολὴ γὰρ Κυρίου μὴ σιωπᾶν ἐν καιρῷ κινδυνευούσης Πίστεως. Λάλει γάρ, φησί, καὶ μὴ σιώπα... Διὰ τοῦτο κἀγὼ ὁ τάλας, δεδοικῶς τὸ Κριτήριον, λαλῶ».

(Ὁσ. Θεοδώρου Στουδίτου, PG 99, 1321)

■ Ἡ ἀνάδειξις τοῦ συγκρητιστικοῦ ἄξονος Βατικανοῦ-Ἀθηνῶν-Φαναρίου

Φάκελος

Α΄. Βατικανὸ-Φανάρι

Β΄. Βατικανὸ-Ἀθῆναι

«Τὰ θεμέλια τῆς Πίστεως ἀνασκάπτονται ἐπὶ δεκαετίες ἀπὸ τὴν παναίρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ»

(Πρωτοπρ. π. Θ. Ζήσης, «Ο.Τ.», ἀριθ. 1665/17.11.2006, σελ. 1)

«Τίς δύναται ταῦτα ἀστενακτὶ παρελθεῖν;... Ἀμφίβολα γέγονε τὰ ἀναντίρρητα»

(Μ. Βασιλείου, Περὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, § 70)

ΤΑ ΔΙΑΔΡΑΜΑΤΙΣΘΕΝΤΑ προσφάτως στὸ Φανάρι (29-30.11.2006) καὶ στὸ Βατικανὸ (14-16.12.2006), ἀπὸ τοὺς *Οἰκουμενιστὰς* Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως, ἀπέδειξαν μὲ τὸν πλέον σαφῆ καὶ δυναμικὸ τρόπο, ὅτι ἡ παναίρεσις τοῦ *Οἰκουμενισμοῦ* ἔχει διαβρώσει εἰς βάθος τὴν ὀρθόδοξη αὐτοσυνειδησία τῶν ποιμένων ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἐνστερνίζονται τὸ *συγκρητιστικὸ ὄραμα* τῆς ἀντιπατερικῆς *Ἐγκυκλίου τοῦ 1920*, τοῦ θεμελίου αὐτοῦ καὶ τῆς βάσεως τῆς συγχρόνου μας *Διαχριστιανικῆς καὶ Διαθρησκειακῆς Κινήσεως*.

Ἡ διάβρωσις αὐτὴ ἔχει ὀδηγήσει πρὸ πολλοῦ τοὺς ποιμένας αὐτοὺς «μακρὰν τῆς ὁδοῦ τῶν Ἁγίων Πατέρων» (π. Θ. Ζήσης, «Ο.Τ.», ἀριθ. 1670/22.12.2006, σελ. 1), ἐφ' ὅσον σκέπτονται, ὀμιλοῦν καὶ πράττουν ὅλως

Φανάρι, 30.11.2006

Βατικανό, 14.12.2006

ἀντιθέτως πρὸς τὴν Πατερικὴν Παρακαταθήκην, ἡ ὁποία εἶναι διαυγεστάτη, ὅταν μᾶς προτρέπη:

«Καὶ μηδεμία ἔστω ὑμῖν κοινωνία πρὸς τοὺς σχισματικούς, μηθ' ὅλως πρὸς τοὺς αἰρετικούς· «οἴδατε γὰρ πῶς κἀγὼ τούτους ἐξετρεπόμην· «σπουδάσατε μᾶλλον καὶ ὑμεῖς ἀεὶ συνάπτειν ἑαυτοὺς, προηγουμένως μὲν τῷ Κυρίῳ, ἔπειτα δὲ τοῖς Ἁγίοις· ἵνα μετὰ θάνατον ὑμᾶς εἰς τὰς αἰωνίους σκηνάς, ὡς φίλους καὶ γνωρίμους, δέξωνται καὶ αὐτοί».

(Μ. Ἀντωνίου, PG τ. 26, στλ. 969C-972A)

Ἡ πρόσφατος ἀνάδειξις καὶ ἐνίσχυσις τοῦ *συγκρητιστικοῦ ἄξονος* Βατικανοῦ-Ἀθηνῶν-Φαναρίου ἀφυπνίζουν ἐπὶ τέλους τὸ ἠφαιστειὸν τοῦ Ἀντι-οικουμενισμοῦ, ἀναμένονται δὲ συντόμως ἐλπιδοφόρες ἐξελίξεις, στὴν προοπτικὴ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐνστάσεως καὶ Ἀποτεχιώσεως, ἐκ μέρους ἰδίως τῶν ἐν Ἑλλάδι Ἀντι-οικουμενιστῶν τοῦ *Νέου Ἡμερολογίου*, πρὸς συσπείρωσιν ἐπὶ τέλους τῶν ὄντως Ὁρθοδόξων.

Ἐν κατακλείδι, πάντα ταῦτα δικαίωνουν πλήρως τὴν στάσι τῶν Ὁρθοδόξων Ἀντι-οικουμενιστῶν τοῦ Πατρῖου Ἡμερολογίου, οἱ ὁποῖοι ἀπὸ τοῦ 1924 ἔχουν ἀποτεχιωθῆ ἐκ τῶν *Οἰκουμενιστῶν*, ἐνιστάμενοι θεαρέστως κατὰ τῆς παναιρέσεως τοῦ *Συγκρητισμοῦ*.

♦ **Μία** σειρὰ σχετικῶν κειμένων, τὰ ὁποῖα θὰ δημοσιεύσωμε, καταδεικνύει τὴν ἀφυπνιστὴν αὐτὴν, ἡ ὁποία εἶθε νὰ διατηρήσῃ μέχρι τέλους τὸν ἀκραιφνῆ πατερικὸ χαρακτῆρα τῆς,

«πρὸς ἔνωσιν τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὁμόνοιαν· «ἵνα καὶ ἐκποδῶν ἐλαθῆ ἡ τῶν Ἐκκλησιῶν διάστασις, καὶ τῆς εἰρήνης πᾶσιν ἡμῖν ἀρμοσθῆ σύνδεσμος· «καὶ τοὺς ἐφευρετὰς τῆς νεωτεροποιῶ κενοφωνίας πόρρω που τῶν ἐκκλησιαστικῶν περιβόλων βάλωμεν».

(Ἁγίας Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, Mansi τ. 12, στλ. 1118E, 1003D· τ. 13, στλ. 404C)

Ἡ Κρίσις τῆς Ἀγιορειτικῆς Πνευματικῆς Ἠγεσίας*

*«Ἡ ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία θὰ συντηρεῖ» τὸ γεγονὸς
«τῆς δειλίας καὶ ἀφωνίας τῶν ἡγετῶν τοῦ Ἁγίου Ὁρους
ἐναντι ὅσον συνέβησαν στὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο
κατὰ τὴν εἰσβολὴ τῆς παπικῆς αἰρέσεως»,
«καὶ θὰ τὸ διακηρύττει
ὡς ἓνα ἀπὸ τὰ συγκλονιστικώτερα γεγονότα
τοῦ πνευματικοῦ βίου τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.
Θὰ τὸ κρίνει ἴσως σημαντικώτερο
τῆς ἐμπλοκῆς τοῦ Πατριαρχείου στὴν παπικὴ αἵρεση!»*

*Τοῦ κ. Ἰωάννου Κορναράκη,
Ὁμοτίμου Καθηγητοῦ
τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν*

Ο ΠΑΠΑΣ Βενέδικτος ΙΣΤ΄ δὲν ἐκπόρθησε μόνον τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο, ἀλλὰ καὶ τὸ Ἅγιον Ὄρος, στὸ πρόσωπο τῆς πνευματικῆς του ἡγεσίας!

«Μ' ἓνα σμπάρο, δύο τρυγόνια», λέει ὁ λαός!

Τὸ Βατικανὸ συνήθως εὐστοχεῖ στὶς ἐπιδιώξεις του καὶ στοὺς σκοπούς του! Μερικὲς φορές, μάλιστα, κτυπᾷ μὲ... *ἐξοστρακισμό*.

Στὸ Φανάρι, βέβαια, ἐστόχευσε καὶ τὸ πάτησε πανηγυρικῶς. Καὶ ἔσβησε τὸ κάλλος τῆς Ὁρθοδοξίας τοῦ οικοδεσπότη του!

Ἄλλὰ, τὸ σκότος τοῦ Φαναρίου, ὡς μαύρη νεφέλη, ἐκάλυψε καὶ τὴν πνευματικὴ ἡγεσία τοῦ Ἁγίου Ὁρους: τοὺς εἴκοσι ἡγουμένους τῶν Ἱερῶν Μονῶν του!

Ἡ τελευταία Ἀνακοίνωση (17/30.12.2006) τῆς ἡγεσίας αὐτῆς, ἡ ὁποία ἔδωσε τὸ στίγμα τῆς στάσεώς της ἀπέναντι στὸ τραγικὸ αἰρετικὸ ὀλίσθημα τοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου, δείχνει δειλία καὶ σύγχυση καί... σκότος!

Τὸ τελευταῖο ἐπικριτικὸ στὴν ἐν λόγῳ ἡγουμενικὴ Ἀνακοίνωση κείμενο ὀλιγαριθμῶν μοναχῶν ἀγιορειτῶν ([Ἀνοικτὴ Ἐπιστολὴ Β΄](#),

«'Ο.Τ.», ἀριθ. 1682/23.3.2007), ἀποτελεῖ κρυστάλλινο καθρέπτη, χαρismaticῆς διαύγειας, ποὺ ξεχωρίζει τὰ πράγματα καὶ ἀποκαλύπτει τὴν σύγχυση καὶ τὸ σκότος τῆς λογικῆς τῆς δειλίας, ἐφ' ὅσον οἱ εἴκοσι [ὄρθ. δέκα ἐννέα] ἡγούμενοι «ἐκεῖ ἐδειλίασαν φόβω, οὐ̅ οὐκ ἦν φόβος» (Ψαλμ. ιγ' 5).

Μπροστὰ στὸ ἔγκλημα τῆς αἰρέσεως τῆς πατριαρχικῆς στάσεως, τοὺς ἐκυρίευσε ὁ παράλογος φόβος τῆς ὁμολογίας: τῆς μαρτυρίας τῆς ἀγιορείτικης παρουσίας!

Πάντως, μόλις τὸ Φανάρι τῆς Ὁρθοδοξίας... ἐσκοτείνιασε ἀπὸ τὴν θριαμβευτικὴ ἐπέλαση τοῦ παπισμοῦ, ἀνέτειλε ἡ ἔμφοβη κρίση τῆς πνευματικῆς ἡγεσίας τοῦ Ἁγίου Ὁρους!

Ἡ κρίση αὐτῆ, εἶναι ἀλήθεια, δὲν ἦταν καὶ ἐντελῶς μὴ ἀναμενόμενη, ἐπειδὴ, ἀπὸ καιρὸ ἤδη, ἡ ἐκκοσμίκευση οἰκιστῶν τοῦ ἦταν πλέον φανερὴ στὸν τρόπο τῆς ζωῆς καὶ σκέψεως μοναχῶν, ἀλλὰ καὶ ἡγουμένων. Μάρτυρες τῆς ἐκκοσμικεύσεως αὐτῆς, οἱ πολυπληθεῖς προσκυνητὲς τοῦ Ὁρους.

Ὅπωςδήποτε, ὅμως, εἶναι εὐρύτερα γνωστὸ ὅτι, πολλοὶ παράγοντες καὶ πολλὰ αἴτια, στὴν πορεία τοῦ χρόνου, ἐπέτρεψαν τὴν ἐξοικείωση πολλῶν μοναστῶν, καὶ ἰδιαίτερα ἡγουμένων, μὲ τὸ κοσμικὸ πνεῦμα.

Ἐξ ἄλλου, ἡ σιωπὴ τοῦ Ἁγίου Ὁρους, κατὰ τὸ μακρὸ χρονικὸ διάστημα τῶν αἰρετικῶν ἀνοιγμάτων τοῦ Πατριάρχου καὶ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν, συνευδόκησε στὸ νὰ διαμορφωθεῖ ἓνα ἀγιορείτικο μοναχικὸ πνεῦμα, ἀποστασιοποιημένο ἀπὸ τὰ ζωτικὰ προβλήματα τῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας· τὸ ὁποῖο αὐτὸ πνεῦμα ἀντικατοπτρίζεται στὸ ἐπίμαχο ἡγουμενικὸ κείμενο [στὴν *Ἀνακοίνωση*. 17/30.12.2006].

Οἱ ἡγούμενοι δηλαδὴ δείχνουν, μὲ τὰ γραφόμενά τους, νὰ ἀναπληρώνουν τὸ χρέος τῆς ὁμολογίας καὶ μαρτυρίας τῆς Ὁρθοδοξίας τους μὲ τὶς ἀπασχολήσεις τους μὲ τὰ μοναχικά τους καθήκοντα, μὲ τὴν βίωση καὶ ἐμπειρία τῶν πνευματικῶν τους ἐντροφήσεων στὶς

ἀκολουθίες καὶ στὰ ἱερὰ ἀναγνώσματα. Τοὺς ἀρκεῖ ὅτι ἐντρυφοῦν
στοὺς φιλόθεους ἀγῶνες τῶν ὁμολογητῶν πατέρων!

Γράφουν:

*«Ζοῦμε ὅσο μποροῦμε τὸ μυστήριον τῆς Ἐκκλησίας καὶ
τὴν ἀμώμητο Ὁρθόδοξο Πίστι, σύμφωνα μὲ ὅσα καθημε-
ρινῶς διδασκόμεθα ἀπὸ τὶς Ἱερές Ἀκολουθίες, τὰ ἱερὰ
ἀναγνώσματα καὶ τὴν ἐν γένει διδασκαλία τῶν Ἁγίων
Πατέρων, ποὺ εἶναι διατυπωμένη στὰ συγγράμματά τους
καὶ στὶς ἀποφάσεις τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων. Περι-
φρουροῦμε ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ τὴν δογματικὴ μας συν-
είδηση, τὴν ὁποία οἰκοδομεῖ ἡ ἐντρύφησης στοὺς φιλόθεους
ἀγῶνες καὶ τὰ κατὰ τῶν ποικιλῶνυμων αἰρέσεων κατορθώ-
ματα τῶν ἁγίων Ὁμολογητῶν Πατέρων».*

Ἐν τούτοις, γιὰ νὰ δημιουργήσει, ἡ ἐντρύφηση στοὺς φιλόθεους
ἀγῶνες τῶν ὁμολογητῶν Πατέρων, πόθο ὀρθοδόξου ὁμολογίας,
πρέπει καὶ νὰ ἐκφράζεται δυναμικὰ καὶ μαχητικὰ στὶς περιπτώσεις,
κατὰ τὶς ὁποῖες ἐπιβάλλεται ἡ ὀρθόδοξη μαρτυρία ὡς ὀρθοτόμηση
τοῦ λόγου τῆς Ἀληθείας τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὡς θεοφιλῆς ἀντιμετώπιση
τῶν ποικιλῶνυμων αἰρέσεων.

Δὲν μποροῦμε, δηλαδή, νὰ γράφουμε *«Ἐπιθυμοῦμε καὶ ἀγωνιζό-
μεθα διὰ βίου νὰ φυλάξωμεν τὴν παρακαταθήκη τῶν Ἁγίων Πατέ-
ρων»* καί, συγχρόνως, νὰ γυρίζουμε τὴν πλάτη στὴν πατριαρχικὴ
προδοσία τῆς Ὁρθοδοξίας, ὄντες, μάλιστα, [δῆθεν] κορυφαῖοι ἡγέ-
τες τῆς Ὁρθοδοξίας!

Πῶς, ἀλήθεια, ἀνέπαυσαν, ὅσα φοβερὰ εἰς βάρος τῆς ὀρθοδόξου
πίστεως ἔγιναν στὸ Φανάρι, τὴν *«περιφρουρουμένη ὡς κόρην ὀφθαλ-
μοῦ»* δογματικὴ συνείδηση τῶν εἴκοσι ἡγουμένων τοῦ Ἁγίου Ὁρους,
καὶ δὲν ἐξανέστη, ἡ συνείδηση αὐτή, δὲν τaráχθηκε, ἀλλὰ θόλωσε
καί... *νύσταξε;*

Δὲν τὴν συγκλόνησε, τὴν συνείδηση αὐτή, ἡ τόσο πανηγυρικὴ
–μέσφ τῆς κακοποιήσεως καὶ προσβολῆς τῆς Θείας Λειτουργίας– ταπεί-
νωσις τῆς Ὁρθοδοξίας στὰ πόδια τοῦ αὐταρχικοῦ αἰρετικοῦ παπισμοῦ,
ὁ ὁποῖος, ἐξ ἄλλου, τιμήθηκε ἀπὸ τὸν Πατριάρχη μὲ τὴν χριστολογικὴ
προσωνομία *«Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου»;*

Ἡ ἡγουμενικὴ ἡγεσία τοῦ Ἁγίου Ὁρους δείχνει μὲ τὴν ἐπίμαχη
Ἀνακοίνωσή τῆς ὅτι γνωρίζει ὅλα ὅσα ἔχουν διαδραματισθεῖ, μέχρι
σήμερα, ἐκ μέρους τῶν ἑτεροδόξων εἰς βάρος τῆς Ἐκκλησίας μας

καὶ ἀπλῶς τὰ καταγράφει στὸ κείμενό της «*μὲ λύπη*», μὲ τὴν αἰσθησι, ἴσως, ὅτι ἐνεργεῖ ἀγωνιστικά!

Ἄλλὰ, ἡ ἀπλή αὐτὴ καταγραφή –ἀκόμη καὶ «*μὲ λύπη*»– προδίδει μᾶλλον ὑποσυνειδητὴ ἐνοχὴ γιὰ τὸ γεγονὸς ὅτι, ἐνῶ γνωρίζουν, δὲν ἐνεργοῦν, δὲν ἀντιδροῦν ἀγωνιστικὰ κατὰ τῶν ἐχθρῶν τῆς Ὁρθοδοξίας, οἱ ὁποῖοι διαβιώνουν, μάλιστα, *ἐντὸς τῶν τειχῶν!*

Γνωρίζουν, ἐπίσης, οἱ εἴκοσι ἡγούμενοι τῶν Ἱερῶν Μονῶν τοῦ Ἁγίου Ὑρους καὶ ὅλα ὅσα ἀφοροῦν στὴν καταστροφικὴ δρᾶσι τῆς Οὐνίας στὶς ὀρθόδοξες χώρες τῆς Εὐρώπης. Ἐγκληματικὲς ἐνέργειες, μὲ χιλιάδες θύματα ὀρθοδόξους χριστιανούς, ἀλλὰ καὶ ἀμέτρητες καταστροφὲς ὀρθοδόξων Ἱερῶν Ναῶν!

Ἐν τούτοις, ἀναφερόμενοι στὸ κείμενό τους στὴν Οὐνία, περιορίζονται νὰ καταλογίσουν στὸν Πάπα «*ἀνελικρινῆ στάσι*» ἔναντι τοῦ προβλήματος τῆς Οὐνίας, ἀντὶ νὰ χρεώσουν τὸν Πατριάρχη κ. Βαρθολομαῖο γιὰ τὴν στήριξή του στὸ ἔργο τῆς Οὐνίας, μὲ τὴν ἐπονείδιστη πράξι του νὰ τιμήσει ἐνώπιον τοῦ Πάπα, στὸ Φανάρι, καὶ μὲ τὴν προσφορὰ χρυσοῦ σταυροῦ τὸν Οὐνίτη (μὲ ὀρθόδοξο καλυμμαύχι) Καρδινάλιο Ignace Moussa Daoud¹!

Μὲ τὴν πράξι του αὐτῆ, ὁ Πατριάρχης ἐτίμησε καὶ εὐλόγησε τοὺς πρωτεργάτες τοῦ ἐγκληματικοῦ-καταστροφικοῦ ἔργου τῆς Οὐνίας κατὰ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Καὶ μόνον μὲ τὴν ἐνέργειά του αὐτῆ, ὁ Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος ἀπεδείχθη ἄξιος τῆς διακοπῆς τοῦ μνημοσύνου του!

* * *

ΠΟΙΑ συμπεράσματα θὰ μπορούσε νὰ βγάλει κανεὶς ἀπὸ τὴν στάσι σιωπῆς καὶ δειλίας τῆς πνευματικῆς ἡγεσίας τοῦ Ἁγίου Ὑρους ἀπέναντι στὸ τραγικὸ ὄλισθημα τοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ παπισμοῦ;

Ἦ, ποιὲς μπορεῖ νὰ εἶναι οἱ συνέπειες ἀπὸ τὴν ἀνέλπιστη αὐτὴ στάσι τῶν εἴκοσι ἡγουμένων τοῦ Ἁγίου Ὑρους, στὴν ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας καί, κυρίως, στὴν συνείδησι τοῦ πληρώματός της;

Οί συνέπειες τῆς δειλίας καὶ ἀφωνίας τῶν ἡγετῶν τοῦ Ἁγίου Ὁρους, ἔναντι ὅσων συνέβησαν στὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο κατὰ τὴν εἰσβολὴ τῆς παπικῆς αἰρέσεως, εἶναι ἴσως ἀπρόβλεπτες ἐπὶ τοῦ παρόντος.

Ὡστόσο, ὅμως, τὸ πιὸ σίγουρο, ποὺ θὰ μπορούσε νὰ λεχθεῖ σήμερα εἶναι ὅτι, οἱ συνέπειες αὐτὲς θὰ ἐμφανισθοῦν ὄχι μόνον στὶς ἡμέρες μας, ἀλλὰ καὶ στὸ ἐγγὺς καὶ τὸ ἀπώτερο μέλλον τῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας, δεδομένου ὅτι, ἡ κρίση αὐτὴ ἔχει καταγραφεῖ στὴν συνείδηση τῶν ὀρθοδόξων ὡς γεγονὸς ἀλήστου καὶ ἀλήκτου μνήμης!

Ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἱστορία θὰ τὸ συντηρεῖ καὶ θὰ τὸ διακηρύττει ὡς ἓνα ἀπὸ τὰ συγκλονιστικώτερα γεγονότα τοῦ πνευματικοῦ βίου τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Θὰ τὸ κρίνει ἴσως σημαντικώτερο τῆς ἐμπλοκῆς τοῦ Πατριαρχείου στὴν παπικὴ αἵρεση!

Διότι, τὸ τελευταῖο σημειώνεται ὡς ἐξωτερικὸ γεγονὸς, τὸ ὁποῖο συνέβη καὶ ἐνδέχεται νὰ μὴ ξανασυμβεῖ, ἐνῶ ἡ κρίση τῆς πνευματικῆς ἡγεσίας τοῦ Ἁγίου Ὁρους ἐκκολάφθηκε ὡς ἐσωτερικὸ γεγονὸς, *ἐντὸς τῶν τειχῶν*, κατόπιν ἐπωάσεως συνθηκῶν πνευματικῆς παρακμῆς!

Τέλος, ὡς πρὸς τὸ θέμα τῶν συνεπειῶν τῆς κρίσεως αὐτῆς, δὲν πρέπει νὰ θεωρεῖται ὡς ἀπίθανο τὸ γεγονὸς ὅτι, τὸ Βατικανὸ θὰ θελήσει νὰ ἐπωφεληθεῖ τῆς κρίσεως αὐτῆς, τῆς δειλίας καὶ τῆς ἀφωνίας τῶν ἡγετῶν τοῦ Ἁγίου Ὁρους, προκειμένου νὰ πραγματοποιήσει ἐπίσκεψη ὁ Πάπας στὴν καρδιά τῆς Ἀθωνικῆς μοναχικῆς πολιτείας!

Καὶ τότε, δὲν ἀποκλείεται νὰ ἐγερθοῦν ἐκ τοῦ τάφου οἱ σφαγιασθέντες ἐπὶ Πατριάρχου Ἰωάννου Βέκκου Μοναχοί, γιὰ νὰ σφαγιασθοῦν αὐτοί, τουλάχιστον γιὰ ἄλλη μιὰ φορά, προκειμένου νὰ ἐμποδίσουν τὴν ἐπίσκεψη τοῦ Πάπα στὸ Ἅγιον Ὅρος!

Τὴν ἴδια στιγμὴ, στοὺς ἡγέτες τοῦ Ἁγίου Ὁρους, θὰ κρατάει συντροφιά *ἡ ἐντρύφηση στοὺς φιλόθεους ἀγῶνες καὶ τὰ κατὰ τῶν ποικιλωνύμων αἰρέσεων κατορθώματα τῶν ἀγίων ὁμολογητῶν Πατέρων!*

Κύριε ἐλέησον!

(*) Ἐφημερ. «Ὁρθόδοξος Τύπος», ἀριθ 1685/20.4.2007, σελ. 1 καὶ 5. Ἐπιμέλ. ἡμετ.